

Van : Windt Le Grand Leeuwenburgh
Betreft : WHOA update door Q&A en vijf toonaangevende zaken
Datum : 20 september 2023

MEMO

INLEIDING

Op 1 januari 2021 trad de Wet homologatie onderhands akkoord (WHOA) in werking. Nu, ruim tweeënhalft jaar later, is een goed moment om de balans op te maken. Dat doen we met een Q&A en door vijf toonaangevende zaken te bespreken waarvan wij bij twee betrokken waren.

De zaken illustreren de flexibiliteit van de WHOA en hoe snel rechters akkoorden beoordelen, vaak binnen drie weken na indiening. Vooral als het voorgestelde akkoord op breed draagvlak van schuldeisers kan rekenen, kan de procedure vlot verlopen. Omgekeerd toetsen rechters plannen met minder steun indringend. Verder laten de procedures van Vroon en Diebold Nixdorf zien dat de WHOA kan worden gebruikt in complexe grensoverschrijdende herstructureringen. In die zaken werd het WHOA-traject gecombineerd met parallelle procedures in het VK en de VS.

De vijf zaken die we zullen uitlichten zijn:

- **Fit For Free (nu SportCity):** In deze zaak slaagde de onderneming erin een overname door de schuldeisers te voorkomen en een wijziging van de kredietovereenkomst te realiseren die tijd bood om te herstellen van liquiditeitstekorten en omzetsderving door coronalockdowns.
- **IHC:** Deze scheepswerf gebruikte de WHOA om de verkoop van een bedrijfsonderdeel dat was verpand aan de banken door te zetten. Met de verkoopopbrengst kwamen liquiditeiten vrij die een financiële herstructurering mogelijk maakten. De banken die zich verzetten konden dit niet tegenhouden en werden gedwongen om de kredietlijnen voort te zetten.
- **Steinhoff:** Dit beursgenoteerde retailconglomeraat heeft door middel van de WHOA bewerkstelligd dat haar notering beëindigd kan worden en activa overgeheveld naar een nieuwe structuur om geleidelijk de groep in delen te verkopen. De aandeelhouders werden in dit proces overruled.
- **Vroon:** Deze rederij heeft haar onderneming gesplitst in een 'sterfhuis' en een deel dat 'going concern' verdergaat. De besloten akkoordprocedure is gecombineerd met een Engels dwangakkoord (*Scheme of Arrangement*).
- **Diebold Nixdorf:** Deze in New York genoteerde onderneming (bekend van pinautomaten) combineerde een Amerikaanse akkoordprocedure (*Chapter 11*) met een WHOA-akkoord, dat door een Amerikaanse erkenningsprocedure (*Chapter 15*), ook door de Amerikaanse rechtbank is erkend.

De Q&A leidt u nu eerst langs een aantal kernelementen van de WHOA, waaronder de afkoelingsperiode. We focussen op de gevolgen voor financiers en aandeelhouders, aangezien de meeste grote zaken, waaronder de vijf die we behandelen, financiële herstructureringen zijn die geen gevolgen hebben voor operationele schuldeisers, zoals leveranciers.

De Q&A en casussen kunnen afzonderlijk worden gelezen. De Q&A is thematisch opgezet en daarin wordt naar de vijf zaken verwezen als praktijkvoorbeelden. Het onderdeel over de zaken zelf biedt meer inzicht in de feiten van die zaken. U kunt zowel de Q&A als zaken lezen of een van beide.

ALGEMEEN

Wat is een WHOA-procedure?

In een WHOA-procedure kunnen bedrijven de rechtbank verzoeken een akkoord (herstructureringsplan) te homologeren. Eenmaal gehomologeerd (goedgekeurd of verbindend verklaard) kan het akkoord de rechten van aandeelhouders en schuldeisers zonder hun instemming wijzigen. Rechten op derden, zoals borgstelling of hoofdelijkheid, kunnen worden gewijzigd. Met toestemming van de rechter kunnen ook contracten worden opgezegd tegen schadevergoeding. De schadevergoeding kan in het akkoord worden betrokken.

Er zijn twee soorten WHOA-procedures: besloten akkoordprocedures buiten faillissement en openbare akkoordprocedures buiten faillissement. Naast de vertrouwelijkheid, verschillen deze procedures in die zin dat openbare procedures automatisch worden erkend binnen de EU (behalve Denemarken) als het centrum van de voornaamste belangen (*centre of main interest*: COMI) van de schuldenaar in Nederland ligt of hij daar een vestiging heeft (secundaire procedure).

Hoe verhoudt de Nederlandse regeling zich tot andere herstructureringsregelingen?

De WHOA is vergelijkbaar met het UK Restructuring Plan en de Engelse Scheme of Arrangement, en met de US Chapter 11. De WHOA implementeert de Europese Herstructureringsrichtlijn in Nederland en deelt daarmee een gemeenschappelijke basis met andere akkoordprocedures in EU-lidstaten, zoals de StaRUG in Duitsland. WHOA-procedures zijn al gecombineerd met een Engelse Scheme of Arrangement (Vroon) en erkend onder Chapter 15 van de US Bankruptcy Code (Diebold Nixdorf), een regeling waarmee de UNCITRAL Model Law on Cross-Border Insolvency is geïmplementeerd. De Steinhoff akkoordprocedure had ook betrekking op schuldeisers en aandeelhouders in verschillende jurisdicties. Daarmee heeft de WHOA de verwachtingen als grensoverschrijdend herstructureringsinstrument waargemaakt.

Wanneer is de rechter bevoegd en wat is de reikwijdte van de WHOA?

De Nederlandse rechter is bevoegd als de COMI van de schuldenaar in Nederland ligt of bij voldoende verbondenheid met de Nederlandse rechtssfeer. De Europese Insolventieverordening is van toepassing op een openbare WHOA als de COMI van de schuldenaar in Nederland ligt (de secundaire procedure gemakshalve even daargelaten). Zoals eerder opgemerkt, worden de rechtsgevolgen van de WHOA-procedure en het akkoord dan in beginsel automatisch erkend binnen de EU (met uitzondering van Denemarken).

De reikwijdte van een homologatievonnissen en van andere WHOA-uitspraken is naar Nederlands recht universeel. Voor een homologatievonnissen wil dat zeggen dat het naar Nederlands recht schulden (rechten) wijzigt ongeacht het recht dat op de schuld van toepassing is. Een Nederlands vonnis wordt echter niet steeds erkend naar buitenlands recht, bijvoorbeeld in het Verenigd Koninkrijk, waar de zogenoemde 'Rule in Gibbs' daaraan in de weg staat. Voor Vroon was dit de reden om een WHOA-procedure te combineren met een Engelse Scheme of Arrangement.

AFKOELINGSPERIODE IN DE WHOA

Raakt de afkoelingsperiode een kredietovereenkomst of zekerheidsrecht?

Beperkingen het krediet te bevroren of op te eisen. Een financier mag krediet niet bevroren of leningen vervroegd opeisen op basis van zogeheten *ipso facto*-bepalingen, d.w.z. bepalingen die worden getriggert door de WHOA-procedure zelf, of door de voorbereiding of uitvoering van het akkoord. Dit geldt ook zonder afkoelingsperiode. Kondigt de rechter een afkoelingsperiode af (dit is geen automatisme) dan kan evenmin worden bevroren of worden opgeëist vanwege een verzuim dat vóór de afkoelingsperiode is ingetreden op voorwaarde dat de schuldenaar voldoende zekerheid biedt voor nieuwe verplichtingen (zoals tot terugbetaling van nieuw opgenomen leningen en rente daarop).

Beperkingen op uitwinning. Zekerheden waarvoor de afkoelingsperiode geldt, kunnen in principe niet worden uitgewonnen en verpande goederen kunnen worden gebruikt in de bedrijfsvoering op voorwaarde van voldoende vervangende zekerheid. Bij bedrijfsvoortzetting kan bij verpande debiteuren automatisch vervangende zekerheid ontstaan in de vorm van nieuwe vorderingen die automatisch worden verpand (werkkapitaalcyclus).

Biedt de afkoelingsperiode een betaalpauze?

Ja, in feite wel. We maken onderscheid tussen oude en nieuwe schulden. Een oude schuld is voor een bepaalde peildatum (zoals de datum van het verzoek om een afkoelingsperiode) ontstaan, bijvoorbeeld een lening opgenomen vóór dat moment maar ook de rente die vervolgens daarna op die lening aangroeit. Een nieuwe schuld is een schuld die na een bepaalde peildatum is ontstaan. Een afkoelingsperiode kan, afhankelijk van de reikwijdte (de rechter kan de reikwijdte variëren) in feite een betaalpauze inhouden doordat de rechtbank niet verwacht dat gedurende de afkoelingsperiode wordt betaald op oude schuld en de schuldeisers betaling niet kunnen afdwingen.

Wat geldt voor rente?

Het ontstaansmoment van de rentedragende schuld lijkt relevant (en uiteraard ook of de afkoelingsperiode geldt voor die schuld). Als de schuld na de gehanteerde peildatum (het ontstaansmoment van schulden die in het akkoord worden betrokken) of tijdens de afkoelingsperiode is ontstaan (nieuwe schuld), bijvoorbeeld een lening die dan wordt opgenomen, dan verwachten wij dat rechters zullen verlangen dat rente als lopende verplichting wordt betaald. Dateert de rentedragende schuld van vóór de afkoelingsperiode of voor een andere gehanteerde peildatum (oude schuld), dan is het nog niet zo duidelijk. Er zijn verschillende standpunten ingenomen op dit punt. Het beeld in de rechtspraak is niet eenduidig. In de Fit For Free zaak lijkt gedurende de afkoelingsperiode geen rente te zijn betaald op oude senior schuld die betrokken werd in het akkoord, dit in tegenstelling tot rente op de super senior schuld die wél lijkt te zijn betaald. Rente op de senior schuld werd op grond van het akkoord bijgeschreven (*payment in kind*).

Hoelang duurt een afkoelingsperiode?

De rechter kan een eerste termijn van maximaal vier maanden toekennen en in principe herhaaldelijk verlengen tot maximaal acht maanden.

Is er ook andere bescherming mogelijk, buiten een afkoelingsperiode?

Ja, de schuldenaar kan de rechtbank verzoeken een voorziening te treffen, bijvoorbeeld een verbod aan de aandeelhouder om bestuursleden te ontslaan of te schorsen, zoals de rechtbank deed in de Vroon-procedure.

GEVOLGEN VAN EEN DWANGAKKOORD

Hoe kunnen zekerheden en gedekte schulden worden getroffen door een akkoord?

De rangorde van rechten van pand en hypotheek blijft intact. Daardoor is gedwongen rangwisseling (*priming*) voor een *debtor-in-possession* (DIP) financiering niet mogelijk (d.w.z. dat een schuldeiser die de WHOA financiert geen voorrang krijgt op bestaande financiers). Daarentegen kunnen watervalbepalingen in een *intercreditor agreement* (die de rang van verschillende soorten schuldeisers contractueel regelen) in principe wel worden gewijzigd door een akkoord (dit vond plaats in de hieronder besproken IHC-zaak) nu dat wordt gezien als een contractuele kwestie. Schulden waarvoor zekerheden zijn gevestigd kunnen worden gewijzigd door een dwangakkoord. Schulden aan banken worden behandeld als elke andere schuld, behoudens de *cash-out* uitzondering (zie de volgende alinea). Schuld kan worden gewijzigd door looptijdverlenging, wijziging van de kredietovereenkomst (zoals in de zaak Fit For Free), (gedeeltelijke) kwijtschelding of omzetting in aandelen (*debt for equity swap*).

Voor zover in faillissement een uitkering zou worden gedaan op schuld in het akkoord, zal een cash-out optie moeten worden geboden. Dit betekent dat de schuldeiser het recht moet hebben te kiezen voor een bedrag in geld dat niet lager is dan de liquidatiewaarde (het bedrag dat hem in faillissement zou worden uitgekeerd). Er zijn twee uitzonderingen op deze regel: als de klasse van die schuldeiser heeft ingestemd met het akkoord of als de schuldeiser een professionele financier is (zoals een bank) met een door pand of hypotheek gedekte vordering, hoewel die niet kan worden gedwongen om (certificaten van) aandelen te accepteren. Leningen kunnen worden geherstructureerd in de vorm van een gewijzigde kredietovereenkomst, zoals in de hierna beschreven Fit For Free zaak. Daar maakte de cash-out uitzondering het mogelijk om de schuld 'door te rollen' (te verlengen) in combinatie met versoepelde financiële convenanten omdat de kredietverstrekkers geen betaling van de liquidatiewaarde konden afdwingen.

Wat zijn de gevolgen van een akkoord voor kredietruimte?

Tot de IHC-zaak (zie hieronder) werd in het algemeen aangenomen dat de condities van een krediet dat nog niet is opgenomen niet konden worden gewijzigd zonder toestemming van de kredietgever. Net als bij andere overeenkomsten werd ervan uitgegaan dat de kredietovereenkomst wel, zelfs tegen de wil van de kredietgever, met toestemming van de rechtbank en tegen vergoeding kan worden opgezegd, maar dat de kredietovereenkomst niet tegen de wil van de kredietgever kon worden gewijzigd (anders dan de schuld uit de kredietovereenkomst en de voorwaarden van die schuld). Sinds IHC ligt dit genuanceerder. In die zaak werden banken die niet instemden met het akkoord – dat zag op onderwerpen waarvoor volgens het contract toestemming van alle banken nodig was en het continueren van ongetrokken kredietlijnen – in feite weggestemd door de twee derden meerderheid van hun klasse. Het akkoord maakte onder meer de verkoop van een bedrijfsonderdeel mogelijk, dat mede ten behoeve van de banken die niet hadden ingestemd was verpand. Ondanks hun bezwaren homologeerde de rechter het akkoord.

Hoe kunnen aandeelhouders worden getroffen door een akkoord?

Normaal gesproken hebben aandeelhouders geen aandeel in de reorganisatiewaarde (de waarde van de onderneming na het akkoord) en kunnen zij hun belang verliezen. Delen zij wel in de reorganisatiewaarde, dan moet hun de waarde van hun aandeel daarin worden toegekend. Dit kan een aanzienlijk verwaterde positie zijn (zoals in Vroon), maar in uitzonderlijke gevallen kunnen aandeelhouders ook ongemoeid worden gelaten. Dit kan bijvoorbeeld aan de orde zijn (i) als de waarde breekt in de aandelen (zie Fit For Free, waar het bedrijf slechts meer tijd nodig had om zijn schulden te betalen en de kredietverstrekkers kon compenseren voor de vertraging) of (ii) als de relevante klassen schuldeisers ermee instemmen dat de aandeelhouders niet in het akkoord worden betrokken (zoals in IHC) of de rechter niet vragen om die reden homologatie te weigeren (zoals in Diebold Nixdorf, op het niveau van de Nederlandse tussenhoudster).

CASUSSEN

Zoals vermeld in de inleiding, bespreken we vijf WHOA-zaken ter illustratie van mogelijke gevolgen van een WHOA-procedure voor kredietverstrekkers en aandeelhouders:

- **Fit For Free:** gedwongen betalingsuitstel en versoepeling financiële convenanten,
- **IHC:** de werf die extra liquiditeit afdwong door de verkoop van een verpand dochterbedrijf,
- **Steinhoff:** de beursgenoteerde retailer die een niet-beursgenoteerd sterfhuis creëerde,
- **Vroon:** de rederij die de Engelse en Nederlandse akkoordprocedures combineerde en
- **Diebold Nixdorf:** een combinatie van een Amerikaanse en Nederlandse akkoordprocedure.

Fit For Free

Fit For Free (nu Sportcity) is een keten van sportscholen in Nederland die zwaar getroffen werd door de coronalockdowns. Klanten hadden geen toegang meer tot de sportschool en de EBITDA daalde snel onder de niveaus van de convenanten in de kredietovereenkomst. Alle leningen waren opgenomen (dat maakt deze zaak anders dan IHC, zie hierna). Na een eerste ronde respijt van de financiers (fondsen) en een geldinjectie van de aandeelhouder om de gevolgen van de eerste lockdown te verzachten, werd opnieuw respijt en een verdere geldinjectie noodzakelijk door een tweede lockdown.

De financiers gingen echter niet akkoord met de voorgestelde herstructurering. In plaats daarvan kondigden ze aan het stemrecht op de verpande aandelen in de holding te zullen uitoefenen. De fondsen waren zo van plan het bestuur te vervangen, vermoedelijk met de bedoeling daarna het pandrecht aandelen uit te winnen door verkoop van de aandelen, mogelijk door een *credit bid* waardoor zij zelf aandeelhouders zouden worden (dus mogelijk een 'loan-to-own'-strategie).

In reactie verzocht Fit For Free de rechtbank een afkoelingsperiode af te kondigen, om een stokje te steken voor de aangekondigde executiemaatregelen. De rechtbank beschouwde de stemming op de verpande aandelen, zoals aangekondigd door de financiers, als een executiemaatregel en wees het verzoek toe. Ongeveer tien maanden en een waarderingsgeschil later, met waarderingen variërend van ongeveer € 90 miljoen tot € 300 miljoen, homologeert de rechter het akkoord (inclusief nieuw geld van de aandeelhouder). De schuldeisers stemden tegen het akkoord maar de Belastingdienst, die *in the money* was door haar preferente vordering, stemde voor het akkoord op een schuld van ongeveer 3% van de totale schuldenlast van het akkoord. Dit was voldoende voor de rechtbank om het homologatieverzoek in behandeling te nemen. Uit de uitspraken van de rechtbank kan worden afgeleid dat Fit For Free tijdens de afkoelingsperiode geen rente betaalde.

Takeaways

- Een kredietovereenkomst waarvan de kredietruimte is gebruikt (alle leningen zijn opgenomen) kan worden gewijzigd door een akkoord, ondanks tegenstemmende kredietverstrekkers. Het testen van financiële convenanten kan zo worden gepauzeerd en financiële ratio's kunnen worden aangepast om het bedrijf ruimte te bieden voor herstel.
- Aandeelhouders kunnen buiten het akkoord blijven (hoewel zij in dit geval wel nieuw geld verstrekten) als (i) de waarde breekt in het eigen vermogen en (ii) de kredietverstrekkers marktconform worden gecompenseerd voor de afgedwongen wijziging van de voorwaarden.

IHC

IHC is een scheepswerf die voorzag een lening niet te kunnen aflossen en dat zou een opeisingsgrond zijn onder haar kredietovereenkomst. Anders dan in de Fit For Free-zaak, bood de kredietovereenkomst nog kredietruimte; het krediet was dus nog niet volledig opgenomen.

De aandeelhouder (sponsor) was bereid om de aandelen van een winstgevende dochteronderneming te kopen, zodat IHC de verkoopopbrengst kon gebruiken om schulden af te

lossen en als werkkapitaal. Die aandelen waren echter verpand aan de banken en voor de verkoop was toestemming van *alle* banken nodig, net als voor wijzigingen die IHC voorstelde om zowel de kredietovereenkomst als de intercreditor agreement (ICA) te herstructureren. Drie van de negen banken, van wie er minstens één betrokken was geweest bij een eerdere herstructurering van de scheepswerf, steunden het plan niet. De rechtbank kondigde op verzoek van IHC een afkoelingsperiode af om het akkoord voor te bereiden.

Binnen drie maanden homologeerde de rechtbank een akkoord. De rechtbank passeerde de bezwaren van een van de niet-instemmende banken dat het akkoord in feite een wijziging van een contract oplegt door het contractuele unanimitetsvereiste te doorkruisen. De rechtbank achtte dit onder de omstandigheden aanvaardbaar omdat de kredietvoorwaarden daarmee niet wezenlijk werden gewijzigd (de kredietruimte werd juist verlaagd). Daarnaast meent de rechtbank dat het akkoord geen nieuwe verplichtingen oplegt. Het akkoord maakt een opeisingsgrond ongedaan, waardoor de onderneming weer gebruik kan maken van het krediet en dat is een bestaande verplichting voor de banken om te financieren. De opgelegde wijzigingen zijn niet van dien aard dat ze van invloed zijn op de voorwaarden waaronder in de toekomst van het krediet gebruik kan worden gemaakt, aldus de rechtbank. Zij overwoog ook dat een andere opvatting het beoogde herstructureringsstraject zinledig zou maken.

Dit vonnis is kritisch ontvangen omdat de WHOA de rechter niet de bevoegdheid geeft om contracten te wijzigen, terwijl het vonnis (in feite) wel dit effect lijkt te hebben.

Takeaways

- Een kredietovereenkomst waaronder het krediet nog niet volledig is getrokken, kan worden gewijzigd door een akkoord dat wordt opgelegd aan niet-instemmende kredietverstrekkers, zelfs met betrekking tot nog ongebruikte kredietruimte. Zo kan de onderneming, met voldoende steun van haar banken, unanimitetsvereisten doorkruisen en niet-instemmende banken zo dwingen door te financieren.
- Belangrijk in deze zaak lijkt te zijn geweest dat zowel de uitstaande schulden als de kredietruimte werden verlaagd en dat er breed en relevant draagvlak was onder schuldeisers (alle klassen stemden voor het plan).

Vroon

Vroon is een Nederlandse rederij met destijds ongeveer 100 zeeschepen in bezit of beheer gefinancierd door verschillende banken met een garantie van Vroon, ook naar Engels recht. Een deel van de vloot had het moeilijk, met name de offshore-schepen.

Het akkoord maakte een schuldsanering mogelijk en de splitsing van de groep in twee delen. Een deel van de groep (NewCo) gaat door als *going concern* en het andere deel (ExitCo, voor de niet-kernactiviteiten) wordt geleidelijk afgebouwd door verkoop van de schepen. Onder het akkoord verwaterde het belang van de aandeelhouder aanzienlijk, tot 4,91%. De schuldeisers krijgen de resterende 95,09% aandelen. Bankschuld in ExitCo wordt limited recourse, waarmee het bedrag dat kan worden verhaald wordt beperkt tot de verkoopopbrengst en waardoor de schepen in ExitCo in betrekkelijke rust kunnen worden verkocht.

De besloten akkoordprocedure is gecombineerd met een Engelse akkoordprocedure (*Scheme of Arrangement*) om ook de minderheid van de banken, die zich verzette, te kunnen binden. De bindende werking van een Nederlands WHOA-akkoord wordt namelijk in beginsel niet erkend onder Engels recht met betrekking tot niet-instemmende schuldeisers met vorderingen naar Engels recht. Dit is de zogenoemde 'Rule in Gibbs' die sinds Brexit weer relevanter is geworden.

Tijdens de voorbereidingen van het akkoord trof de rechter ook een door Vroon gevraagde voorziening tegen Vroons aandeelhouder om te voorkomen dat die de voorzitter van de raad van commissarissen of leden van het bestuur zou schorsen of ontslaan. De rechtbank overwoog dat het

bestuur – niet de aandeelhouder – de leiding heeft tijdens een WHOA-procedure. De rechtbank stelde wel een observator aan om het gespannen proces te monitoren en overwoog - om aan te geven dat de aandeelhouder niet met lege handen stond - dat de aandeelhouder kon verzoeken een herstructureringsdeskundige aan te wijzen.

Takeaways

- De besloten akkoordprocedure kan worden gecombineerd met een Engelse akkoordprocedure en kan een gecontroleerde liquidatie combineren met een sanering.
- De WHOA biedt het bestuur bescherming tegen de aandeelhouder als de belangen van de gezamenlijke schuldeisers in het gedrang komen.

Steinhoff

Steinhoff is een *retail* conglomeraat met een beursnotering in Johannesburg en Frankfurt, dat maar niet herstelt van de financiële gevolgen van een boekhoudschandaal uit 2017, ondanks diverse collectieve schikkingen.

Steinhoff wordt gefinancierd door verschillende banken op het niveau van haar dochtermaatschappijen, met een garantie (een zogeheten *conditional payment undertaking*) van de Nederlandse holding. De banken waren niet meer bereid de aflosdatum te verlengen tenzij een akkoord wordt gehomologeerd waarmee de beursgenoteerde holding kan worden vervangen door een niet-genoteerde vennootschap waardoor de groep geleidelijk in delen kon worden verkocht. Het akkoord kent *contingent value rights* (CVR's) toe aan de banken, waardoor zij recht hebben op 80% van een eventueel liquidatieoverschot. De resterende 20% wordt toegewezen aan de aandeelhouders. Alle klassen stemden vrijwel unaniem in met het akkoord, behalve de aandeelhouders. Een Duitse beleggersvereniging verzocht de rechtbank Amsterdam tevergeefs om het homologatieverzoek af te wijzen.

Takeaway

- Met de WHOA kan een liquidatieakkoord worden opgelegd dat een *delisting* en ontbinding en vereffening buiten faillissement faciliteert.

Diebold Nixdorf

Diebold Nixdorf, een aan de NYSE genoteerde fabrikant van pinautomaten met een te hoge schuldenlast, combineerde een besloten WHOA-procedure met een Amerikaanse Chapter 11 procedure. Het Nederlandse homologatievonnis en WHOA-akkoord werden erkend in de VS waardoor die ook daar rechtskracht verkregen. Alle klassen, behalve de concurrente obligatiehouders, aanvaardden het akkoord, de meeste klassen met meer dan 95%.

Takeaway

- De Amerikaanse rechter erkent de besloten akkoordprocedure buiten faillissement op grond van *Chapter 15* van de Amerikaanse faillissementswet die is gebaseerd op de UNCITRAL Model Law on Cross-Border Insolvency. Zeker in combinatie met de Vroon-zaak blijkt hieruit de potentie van de WHOA in grensoverschrijdende herstructureringen.

Meer informatie is beschikbaar op: www.windtlegal.com > Actueel > WHOA

Als u vragen heeft, neem dan gerust contact op met een van onze specialisten:

Ruben Leeuwenburgh
Partner

+31 6 4355 0980

r.leeuwenburgh@windtlegal.com

Michiel Bindels
Partner

+31 6 1320 6960

m.bindels@windtlegal.com

Marcel Windt
Partner

+31 6 5365 4222

m.windt@windtlegal.com

Mark Mouthaan
Counsel

+31 6 8274 1694

m.mouthaan@windtlegal.com

Wij delen onze inzichten graag met u!